

Arrest

nr. 246 603 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 maart 2013, in functie van zijn Belgische minderjarige zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 september 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 14 januari 2019 werd verzoeker in het Rijk aangetroffen bij een politiecontrole.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 15 januari 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [N.].

Voornaam: [I.].

[...]

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

In voorkomend geval, ALIAS.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

Betrokkene kwam op 08.12.2017 voor het laatste de Schengenzone binnen. Hij is niet in het bezit van een geldige inreisstempel.

Op 08.03.2018 deed betrokkene een aanvraag tot vestiging in functie van een Belgisch minderjarig kind, [E.Z.N.] [...]. Deze aanvraag werd op 06.09.2018 geweigerd. De[z]e beslissing (bijlage 20) werd op 11.09.2018 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit de mails die de moeder van het bovengenoemde kind heeft gestuurd (dd. 29.03.2018, 31.03.2018 en 7.04.2018), blijkt dat betrokkene zich nog amper liet zien sinds hij zijn AI (oranje kaart) heeft gekregen en alhoewel zijn zoon reeds 4 jaar oud is, hij amper contact heeft gehad met het kind. Meer zelfs, betrokkene zou de moeder van het kind en haar familie, mede door tussenkomst van zijn familieleden, onder druk hebben gezet om hem de mogelijkheid te geven zich in te schrijven om hun gezamenlijk adres om aan de verblijfsvergunning te geraken. Een mogelijke schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. Even[...].min kan in het licht van bovenstaande vaststellingen worden aangenomen dat een terugkeer van betrokkene naar Bosnië de belangen van het kind zouden kunnen schaden.

Het gegeven dat de moeder van betrokkene en andere familieleden zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Bosnië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn moeder of andere familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is omdat zijn moeder en kind hier wonen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1. Door de gemachtigde werd een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten, waardoor de verzoekende partij gedwongen wordt het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij wijst daarom op de geboden bescherming door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdrag-sluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke

afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verzoekende partij wordt betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing deze verplichting correct heeft nageleefd (zie verder hieronder).

De verwerende partij is eveneens gebonden aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien een beslissing tot verwijdering werd genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

In de lijn van de vorige bepalingen, betwist de verzoekende partij eveneens dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gerespecteerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina.

Verzoeker heeft een partner met de Belgische nationaliteit sinds 2012. Verzoeker en partner, [F.], hebben elkaar leren kennen in België. Zij hebben samen één kind: [E.Z.N.] [...].

Hun relatie verloopt stroef omdat de familie van [F.] gekant is tegen hun relatie. [F.] woont in bij haar ouders, waardoor dit vaak tot spanningen aanleiding geeft.

Verzoeker woonde in 2017 bij zijn tante in Bosnië en Herzegovina. In januari 2018 keerde verzoeker terug naar België om bij zijn gezin te zijn. Daarnaast woont ook de moeder van verzoeker in België en zijn er verschillende andere familieleden van verzoeker die ook in België woonachtig zijn. Hij kan zich alhier beroepen op een familiaal netwerk.

Er werd door verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Deze aanvraag werd geweigerd op 6 september 2018, doordat de relatie met de moeder van zijn kind opnieuw moeizaam verliep (door toedoen van de familie van zijn partner). Zijn kind verblijft op het adres van zijn partner, waardoor verzoeker geen permanente gezinscel meer kon vormen met zijn zoon. Verzoeker kreeg echter geen bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan zich echter wel beroepen op de geboden bescherming door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet omwille van de relatie die hij heeft met zijn in België verblijvende minderjarige, Belgische zoon.

3. In de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde een belangenafweging heeft uitgevoerd ten aanzien van artikel 8 EVRM.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven in hoofde van verzoeker heeft erkend. Daarbij wordt door de gemachtigde gewezen op zijn Belgische

partner, zijn minderjarig kind, en zijn familiaal netwerk in België (zoals zijn moeder en andere familieleden).

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de beslissing tot verwijdering van verzoeker naar Bosnië en Herzegovina toe, door middel van de bestreden beslissing, niet in disproportionaliteit zou staan van het recht op gezins- of privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het oneens met dit besluit en de gevoerde belangenafweging.

4. Verzoeker heeft een partner met de Belgische nationaliteit sinds 2012. Verzoeker en partner, [F.], hebben elkaar leren kennen in België. Zij hebben samen één kind: [E.Z.N.] [...].

De gemachtigde verwijst echter naar mails die door de moeder zouden verstuurd zijn. Hieruit zou een beeld blijken dat verzoeker zich “nog amper” liet zien en dat hij “amper” contact zou hebben met zijn kind. Meer nog, er wordt zelfs gesteld dat verzoeker, door tussenkomst van zijn familieleden, zijn gezin “onder druk” zou hebben gezet om zich “in te schrijven op hun gezamenlijk adres” aan “een verblijfsvergunning te geraken”.

De mails die worden vermeld in de bestreden beslissing (van 29.03.2018, 31.03.2018 en 07.04.2018) hebben derhalve een determinerende invloed op de genomen beslissing door de gemachtigde.

Verzoeker heeft geen kennis van deze mails. Hij betwist echter dat door de moeder van zijn kind dergelijke zaken, waarbij zou worden gesteld dat verzoeker “amper” contact heeft met zijn kind en dat zij door hem en zijn familie “onder druk” werden gezet, naar de verwerende partij werden overgemaakt.

Verzoeker kan zich daarentegen wel inbeelden dat de familie van de zijn partner, met wie hij reeds jarenlang op gespannen voet leeft, deze mails hebben overgemaakt (in naam van zijn partner). Het koste zeer veel moeite voor verzoeker om zich bij zijn partner te kunnen voegen omdat zij woonachtig is bij haar familie. Verzoeker en zijn partner zouden graag apart gaan samenwonen, maar zij ontbreken de financiële middelen hiervoor.

Verzoeker diende de woning uiteindelijk opnieuw te verlaten omdat de situatie onleefbaar werd, ook voor zijn partner en kind.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing de afzender van deze mails kennelijk niet in vraag. Ook de waarachtigheid van de inhoud ervan wordt niet in vraag gesteld.

Beide zaken worden zelfs niet kritisch bekeken door de gemachtigde. Nochtans wordt aan deze mails een dermate groot belang gehecht dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op basis hiervan stelt dat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM niet kan worden aangenomen en dat de belangen van het kind door het nemen van de verwijderingsbeslissing niet zouden geschaad worden.

De gemachtigde handelt onzorgvuldig door zich te baseren op deze mails, zonder dat er zekerheid bestaat over de identiteit van de afzender en de inhoud van deze mails. Bovendien verkreeg verzoeker niet de gelegenheid toe te lichten dat hij op gespannen voet leeft met de familie van zijn partner.

Dit is toch des te opvallender omdat de gemachtigde in de beslissing van 6 september 2018 nog meent dat er, op basis van deze identieke elementen, géén reden was tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Ook toen waren deze mails reeds bekend voor de gemachtigde.

De gemachtigde handelt hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM handelt, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. In dit verband wijst verzoeker erop dat onder meer artikel 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind het recht waarborgen dat het zoontje van verzoeker door zijn vader kan worden verzorgd en zij niet van elkaar worden gescheiden.

Dit is in het belang van de minderjarige.

Het is onvoldoende om geen rekening te houden met het IVRK omdat hieraan een directe werking moet worden onzegd.

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens familie enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Deze afweging is niet beperkt tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, C.A.S en C.S. t. Roemenië, 71-72).

Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"- beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

De belangen van het kind moeten als leidinggevend criterium gebruikt in de belangenafweging, in overeenstemming met de bepalingen en rechtspraak van het EHRM. De belangen van het kind dienen op een redelijke en zorgvuldige wijze te worden overwogen.

De gemachtigde handelt echter onzorgvuldig door zich te baseren op bovenvermelde mails, zonder dat er zekerheid bestaat over de identiteit van de afzender en de inhoud ervan, om te besluiten dat de belangen van de minderjarige niet zouden geschaad worden bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Bovendien verkreeg verzoeker niet de gelegenheid toe te lichten dat hij op gespannen voet leeft met de familie van zijn partner (hetgeen nochtans van groot belang is om de context te kennen van de situatie van verzoeker en dat van zijn gezin).

Waar het bovendien werkelijk om gaat zijn de belangen van verzoeker als vader en zijn minderjarige dochter. Deze belangen dienen overwogen te worden op een zorgvuldige manier door de gemachtigde, in het bijzonder de precieze inbreuk die de verwijderingsmaatregel uitmaakt op het privé- en gezinsleven tussen verzoeker en zijn zoontje.

Dit blijkt dan ook niet het geval te zijn in de bestreden beslissing.

Het is nochtans in het allerhoogste belang van het zoontje van verzoeker dat hij kan verblijven in de nabijheid van zijn vader en door hem kan worden verzorgd, zoals gewaarborgd door bovenvermelde bepalingen. Een scheiding van zijn vader heeft op hem een nefaste invloed, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat dat verzoeker op korte termijn zich opnieuw kan verenigen met zijn zoontje.

De gemachtigde handelt hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM [...], samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.2.1. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat de Raad toe vast te stellen dat verweerder wel degelijk de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker geeft echter in wezen aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM – waarin is voorzien in een bescherming van het recht op een privé- en gezinsleven – geen beletsel vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

De bestreden beslissing heeft tevens niet tot gevolg dat verzoeker de gewone familiale relaties die hij heeft met zijn moeder en de verschillende andere familieleden waarnaar hij verwijst niet kan verderzetten. Deze beslissing verhindert verzoeker niet om deze verwanten in de toekomst een bezoek te brengen of hen bij zich, in zijn land van verblijf of elders, uit te nodigen of om verdere contacten te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Uit verzoekers uiteenzetting blijkt dat hij meent dat verweerder zijn relatie met F.B., de moeder van zijn kind, en met zijn minderjarige zoon niet correct heeft beoordeeld.

Verzoeker wijst erop dat hij, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat verweerder toen hij deze aanvraag afwees geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam. Het loutere feit dat verweerder op het ogenblik dat hij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nam niet overging tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat de Raad niet toe te oordelen dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden of dat verweerder door de in casu bestreden beslissing te nemen plotseling een ander standpunt innam. Verweerder kon bij het nemen van de beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag afwees immers, gelet op artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, niet dadelijk een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nemen. Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet houdt voor verweerder namelijk een verbod in om, behoudens indien dwingende redenen van nationale veiligheid spelen, tijdens de termijn waarbinnen een beroep kan worden ingesteld tegen een beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter van dezelfde wet een maatregel tot verwijdering te nemen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep kan worden ingediend.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder veel belang hecht aan inlichtingen die hem, via e-mail, door F.B. werden overgemaakt. Hij betwist dat de moeder van zijn kind berichten aan verweerder zou hebben verzonden waarin zij aangeeft dat hij amper contact heeft met hun gemeenschappelijk kind en dat zij onder druk werd gezet om hem de mogelijkheid te geven om zich te laten inschrijven op het adres waar zij met haar ouders verblijft. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat, via het e-mailadres van F.B., verschillende e-mails aan verweerder werden verzonden. In deze mails wordt meegedeeld dat verzoeker druk heeft uitgeoefend om zich op het adres van F.B. en haar ouders te kunnen laten inschrijven, dat verzoeker er echter nooit aanwezig is en dat hij nooit voor zijn kind heeft gezorgd. Verzoeker houdt voor dat deze berichten wellicht niet van F.B., die hij omschrijft als “*zijn partner*”, komen, maar van haar familieleden met wie hij op gespannen voet leeft. Hij brengt evenwel geen elementen aan die toelaten deze bewering te ondersteunen. De Raad merkt daarnaast op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat F.B. op 16 januari 2015 ook reeds e-mails aan verweerder stuurde waarin zij aangaf dat verzoeker haar op geen enkele wijze steunde en dat een advocaat die duidelijk stelde namens F.B. op te treden, in een op 23 januari 2015 gedateerd schrijven, verweerder verzocht rekening te houden met het feit dat F.B. verklaarde dat zij door verzoeker en zijn familie werd lastiggevallen om een procedure tot gezinshereniging op te starten in functie van hun gemeenschappelijk kind, doch dat zij daar niet wenste op in te gaan aangezien verzoeker geen affectieve band met dit kind heeft. Aangezien de berichten waarnaar verweerder verwijst werden verzonden vanaf het e-mailadres van F.B. en de inhoud van deze berichten ook overeenstemt met veel oudere berichten, waarbij een advocaat aangaf op te treden namens F.B., is er geen reden om aan te nemen dat de berichten waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing niet zouden uitgaan

van deze vrouw. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder onzorgvuldig optrad door zich niet de vraag te stellen wie de werkelijke afzender van voormelde e-mailberichten was.

Verzoeker stelt tevens dat verweerder de inhoud en de waarachtigheid van de e-mails waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet in vraag heeft gesteld. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder in de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag werd afgewezen ook heeft verwezen naar deze e-mails en verzoeker deze beslissing, ondanks het feit dat hem hiertoe de kans werd gegeven, niet heeft aangevochten. Nochtans kon worden verwacht dat hij dit zou doen indien hij van oordeel was dat deze beslissing niet was gebaseerd op correcte feiten. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder alsnog de inhoud van deze mails zelf in vraag zou moeten stellen bij het nemen van de in casu bestreden beslissing. Daarenboven moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker enig stuk heeft aangebracht waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij effectief zorgt voor zijn kind of dat hij enige vorm van gezinsleven met dit kind heeft. Hij verklaart daarentegen zelf dat hij langdurig in zijn land van herkomst woonde, terwijl F.B. met hun gezamenlijk kind in België verbleef, en er blijkt niet dat hij vanuit het buitenland contacten onderhield met zijn kind of bijdroeg in de kosten voor de opvoeding van dit kind. Hij erkent ook dat hij heden, omwille van zijn verstoorde relatie met de personen bij wie zijn kind woont en gezien zijn financiële toestand, zijn kind niet effectief kan vervoegen. Los van het feit dat in regel omzichtig moet worden omgesprongen met inlichtingen die over een vreemdeling worden verstrekt door een persoon die een relatie heeft of had met deze vreemdeling, dient in voorliggende zaak te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een echt gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met zijn Belgisch kind en dat verweerder onterecht motiveerde dat een mogelijke schending van deze verdragsbepaling niet kan worden aangenomen. Zelfs in de veronderstelling dat er toch enige vorm van gezinsleven is, dan nog moet worden gesteld dat niet wordt aangetoond dat er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. Verzoeker werd immers nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en de bestreden beslissing maakt geen einde aan een bestaand recht op verblijf. De, voornamelijk theoretische, beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te concluderen dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die hem zou verhinderen de bestreden beslissing te nemen. Er blijkt in ieder geval niet dat het hoger belang van zijn minderjarige Belgische kind ermee zou zijn gediend indien de vader van dit kind een illegaal verblijf in het Rijk verderzet. De bestreden beslissing ontnemt verzoekers kind ook geenszins het recht om door zijn beide ouders te worden verzorgd en impliceert niet dat dit kind tegen zijn wil van zijn ouders wordt gescheiden. Deze beslissing vormt op zich voor de ouders immers tevens geen hinderpaal om een regeling uit te werken, waarbij zij, ondanks hun familiale en financiële problemen, samen kunnen instaan voor de opvoeding en verzorging van dit kind. De bepalingen van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, die zoals verzoeker zelf aangeeft bovendien geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde en waarvan de schending dus niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd, leiden niet tot het besluit dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een beletsel vormden om de bestreden beslissing te nemen.

Aangezien verzoeker voor de bestreden beslissing werd genomen in de mogelijkheid werd gesteld om een vragenlijst in te vullen omtrent zijn situatie, kan hij niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om uiteen te zetten dat hij op gespannen voet leeft met de familie van *“zijn partner”*. De stukken waarover verweerder beschikte lieten hem daarenboven hoe dan ook voldoende toe te begrijpen dat verzoeker een verstoorde relatie heeft met de moeder van zijn kind en met haar familie. Uit deze stukken blijkt onder meer dat deze personen zich bedreigd voelen door verzoeker. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat verweerder bepaalde relevante informatie ontbeerde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – een bepaling die voorziet in een gelijkaardige bescherming als artikel 8 van het EVRM – of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel kan verzoeker de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.4. De door verzoeker verstrekte toelichting laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK